

A GYIMESI PÁSZTORGYEREK.

Nem szaporítom a szót, nem mondom, hogy így meg úgy, ez meg az, hanem mindjárt az aranyerdőnél kezdem, amely egynapi járásnyira feküdt a világ végén túl. Az aranyerdő és a világ vége között akkora semmiség tátongott, hogy azt emberi szájjal ki se lehet mondani. De ha szép idő volt, akkor az aranyerdő széléből mégis meg lehetett látni a világ végét. Az igaz, hogy nem sokat lehetett látni belőle, csak éppen egy keskeny, halovány csíkot, mint mikor virradatkor a felkelő nap megvilágítja az ég alján húzódó sávós felhőt.

Hát annyi volt az egész, ami a világból oda látszott az aranyerdő szélébe. De azoknak, akik az aranyerdőt lakták, tökéletesen mindegy volt, hogy látszik-e valami a világból vagy nem látszik. Mert az aranyerdő népe csupaadta tündérekből állott. A tündérek pedig, amint azt minden halandó jól tudja, olyanféle lények, akik boldogságban, csendes megelégedésben, örökös vidámságban élnek a maguk országában és a saját jószántukból egyáltalán nem kívánkoznak az emberek közé. Innen van, hogy az aranyerdő szélét szinte szándékosan el-

kerülték a tündérek, hogy még csak véletlenül se tévedjen át a szemük a világ végére.

Na, de azért mégis akadt ám valaki ebben a Tündérorszámban, aki naphosszat egyebet sem tett, minthogy folytonosan ott csetlett-botlott az aranyerdő szélében és sóvárgó tekintettel nézte, vizsgálta a világ végét. Tündér volt-e, nem volt-e tündér, azt ugyan senki sem mondhatta volna meg csak úgy találomra. Mert külsőleg éppen olyan szelídnek és kedvesnek mutatkozott, mint amilyen a legszelídebb, a legkedvesebb tündér. Két piros alma volt a két orcája, két sötétkék árvácska a két szembogara, cseresznye a kicsi szája, ingó-ringó rózsaszál a termete, bazsarózsás a kalapja, tulipánnal kivarrt a lajbija, borjúsájú az ingújja, százcáncú a gatyácskája és rézzel kivert, rojtos-bojtos a karikásostorának nyele. Már most mindenki kitalálhatja, ha meg sem is mondom, hogy ez bizony pásztorgyerek volt. Gyönyörűséges, szép, kicsi kis pásztorgyerek volt. Egyenesen az aranyerdő tündérkirályának udvari pásztora.

Az aranyerdő jókedvű tündérei úgy hívták, hogy a szomorú Jankó. Mert mindig szomorú, bánatos volt. Pedig a tündérek mindent elkövettek, hogy felvidítsák. Táncot jártak, ugrándoztak, bohóckodtak, körbefogták, aranyos fűszállal megcsiklandozták a füle tövét, hoztak neki gyémántos kagylóban vizet az örökélet forrásából, de minden fáradozásuk hasztalan volt.

Az egyetlen dolog, ami egy kis örömet varázsolt a két orcájára, az aranyerdő zúgása volt, amikor a szél belekapott az aranyágak tengerébe. De ez aztán csakugyan szép is volt ám. Úgy csengtek-bongtak az aranygallyak, aranylevelek, aranyvirágok, mintha millió meg millió aranycsengetyűt rázogattak volna.

Jankó azonban nem az aranyerdő csodaszép csengetyűszavának örvendett, hanem a szélnek, amely megrázta az aranyerdőt. A szél ugyanis a világ végéről jött. Lopva, láthatatlanul átsurrant a semmiségen és a tündérek nagy bosszúságára felzavarta az aranyerdő csendjét. Ilyenkor a tündérek elbújtak, mert nem tudták elviselni a világból jött szél karmolós cirógatását. Pedig az a szél csak afféle langyos, selymes cirógatás volt, mert amíg átsurrant a nagy semmiségen, addig minden ereje elveszett. A tündéreknek azonban a virágsziromnál is érzékenyebb, finomabb volt a bőrük s ezért a világból jött szél legenyhébb fuvalata is fájdalmat okozott nekik.

A kis pásztorfiú ilyenkor nagyon sajnálta a tündéreket, akik mindig jók és kedvesek voltak hozzá.

Azt azonban a legnagyobb sajnálkozása mellett sem tagadhatta el, hogy neki jól esett a világ végéről átsurrant szelet érezni, mert hiszen ő nem volt tündér, hanem odavaló volt, ahonnan a szél jött.

Az bizony, azt majdnem el is felejtettem megmondani, hogy az egész aranyerdőben ez a kis pász-

torgyerek volt az egyetlen emberi teremtség. Mielőtt idekerült az aranyerdőbe, a világ kellős közepén élt, a szép kicsi Erdélyországban, ott is a leggyönyörűsebb helyen, a gyimesi Nagyhegyen, ahol az édesapjának illatos fenyőfából ácsolt esztenája volt, ő pedig minden reggel kihajtotta a bárányokat a havasi legelőre.

Azon a havasi legelőn, honnan-honnan nem, merről-merről nem, egyszer egy vasorrú bába ütött tanyát. Ennek a vasorrú bábának egy csúf, falánk hollója volt. Ez a csúf, falánk holló bekapta a Jankó legféltettebb báránykáját. Jankó a karikással úgy nyakon kanyarintotta a hollót, hogy az aztán többé bárányhúst nem evett. A vasorrú bába, akinek az élete a hollóhoz volt kötve, szörnyű haragjában porszemmé varázsolta Jankót, maga pedig mindjárt rá kövé merevedett.

A havasi szél menten szárnyra kapta a finom kis porszemet és vitte, vitte, mígnem elérkezett vele a világ szélére. Ott letette, hogy valamelyest kipihenje magát, mert a hosszú úton meglehetősen elfáradt. Amikor aztán visszatért az ereje, ismét a szárnya alá kapta a porszemet, amelyet útközben nagyon megszeretett és szokása szerint nekivágott a semmiségnek. El is jutott szerencsésen az aranyerdőbe, de addigra úgy elgyengült, hogy a porszemet leejtette. Borzongott, csapkolódott, hogy ismét fölvegye, de nem sikerült. Végre is abbahagyta az erőlködést, mert fontosabb dolga is akadt, amit

a.
tal

még okvetlenül el kellett végeznie. Gondolta magában, ha ismét ellátogat az aranyerdőbe, akkor majd hazaviszi a porszemet.

A tündérek persze, amikor a szél távozása után előbújtak rejtekhelyeikből, tüstén megéreztek, hogy a világból egy porszem került át az ő birodalmukba. Nosza mindjárt tűvé tették az aranyerdőt és hamarosan ráakadtak a porszemre. Énekszóval, hárfapengetéssel, ujjongó tapsikolással vitték a világból való porszemet a tündérkirály elé.

Gyémántos szakállú, ezüstös hajú öreg volt ez a tündérkirály. Az orra egy kevéskét piszének látszott, csak egy hajszálnyicskát, de ez éppen elég volt arra, hogy ő legyen a király. A tündéreknél ugyanis a piszeség a legnagyobb előkelőség. Az aranyerdőben a királyon kívül nem is volt más pisze.

Az udvarmester, amikor a tündérek megérkeztek a porszemmél, föltette a király orrára az ókuláriumot, a király pedig a bal tenyerébe helyezte a porszemet és az ókuláriumon keresztül figyelmesen körülnézegette az aprócska semmiséget.

— Ah, — kiáltott fel meglepődve a tündérkirály — hiszen ez a világ kellős közepéről, ott is a leggyönyörűsebb helyről való pásztorgyerek!

S ahogy ezt mondta, a nyelvéhez érintette a mutatóujját és gyengéden megdörzsölte a porszemet. Abban a pillanatban nőni, alakulni, formálódni kezdett a porszem és egyszerre csak ott állott

a király előtt a pásztorgyerek a maga igazi valóságában.

Zengedeztek és táncot jártak körben-körben

A tündérek nem tudtak hova lenni örömükben, amikor a helyes kis pásztorfiút meglátták. Kacagva, tapsikolva libegtek a trón körül és barátságuknak,

jóindulatuknak minden jelével elhalmozták a pásztorgyereket, aki álmélkodva nézte őket és szentül azt hitte, hogy álmodik. De aztán eszébe jutott neki a vasorrú bába és a tündérr király is megmagyarázta néhány szóval, hogy mi történt vele s hol van.

Jankó illedelmesen megköszönte a tündérr király jóságát és aztán kérte, hogy eresse haza az édes szüleihez s a bárányiaihoz a gyimesi Nagyhegyre, mert ő azt a kedves otthont még Tündérországgal sem hajlandó elcserélni.

— Szívesen megtenném, amit kérsz, ha tehetném. De nem tehetem, — felelte tiszta igazságszívűséggel a tündérr király. — Mert úgy van az, hogy innen nem lehet visszatérni a világha, ha csak nem akarsz ismét porszemmé lenni és várakozni addig, amíg a szél rád nem akad s vissza nem visz. S akkor is mit fogsz csinálni a világban? A legjobb esetben is a szél hátán táncolhatsz időtlen időkig.

— Maradj itt, kis pásztorgyerek, maradj itt, majd meglátod, milyen jó lesz itt! — kérelték édes zümmögéssel a tündérek.

— Itt kell maradnia, ha nem akarna is, — nyomta meg a szót a tündérr király. — S aztán, hogy egyebet ne mondjak, nem olyan utolsó hely ám ez az aranyerdő. Először is örökéletet kapsz és teljes ellátást mosással együtt. Látod, a világban néhány hitvány esztendőt élnek az emberek nyomorúság és szenvedés között és azzal vége. Itt pedig örök az élet, nincs határa az időnek és nyomorúság sincsen.

— Oh, maradj itt! — kiáltottak közbe kérlelőleg a tündérek. — Majd együtt szaladgálunk az aranyerdőben, aranylepkét űzünk aranymezőben, aranyhalat halászung aranypatakban, aranygyümölcsöt szedünk aranyfáról, táncot járunk körben-körben és leszünk örökös örömben!

A tündérkirály suhintott egyet a kormánypálcájával, mire a tündérek elhallgattak, a király pedig folytatta, ahol elhagyta, ilyenformán:

— Ti emberfélék annyira hozzá vagytok nőve a dologhoz, hogy anélkül nem érzitek jól magatokat. Dolog hiányában búsultok vagy ostobaságokat, sőt olykor vétkes cselekedeteket követtek el. Azért hát, hogy ettől a gondtól is megszabadítsalak, ezennel a szolgálatomba fogadlak. Legott kinevezlek királyi pásztorommá. A dolgod pedig az lesz, hogy minden reggel kihajtod az aranyszöcskéimet az aranyerdő szélébe az aranymezőbe. Valami sokat nem kell törődnöd velük, mert van azokban bőségesen magukhoz való eszköz.

Amikor a tündérkirály az utolsó szót kimondta, nagyot köhintett, ami azt jelentette, hogy vége a hivatalos kihallgatásnak s mehet mindenki, amerre tágasabb. Az udvarmester levette a tündérkirály orráról az ókuláriumot, a tündérek elszéledtek, Jankó pedig mindjárt kihajtotta az aranyszöcskéket az aranymezőre.

Aztán így ment ez nap mint nap. Hol kihajtotta az aranyszöcskéket, hol meg hazaterelte az arany-

istállóba, közben pedig nézgelődött erre-arra és szót váltogatott a tündérekkel. Az idő folyásáról persze fogalma sem volt, mert Tündérországbán az időnek nincs mértéke. Egy perc annyi, mint ezer esztendő és ezer esztendő éppen annyi, mint egy perc. De ha nem is tudta számmal felmérni az időt a kis pásztorgyerek, azt az egyet biztosan megállapította, hogy a honvágy mindjobban erőt vesz rajta. A kedve folyton fogyott, a szomorúsága pedig folyvást szaporodott. Így lett belőle szomorú Jankó.

Am, akármennyire lenézte is Jankó Tündérországot a maga örökélet-vizével, fájdalomtalanságával, szüntelen vigadozásával, táncjárásával, mondom, akármennyire lenézte is, azt az egyet el kellett ismernie, hogy valami hasznos dolgot mégis csak tanult itt. Megtanulta ugyanis a füvek, a fák, a virágok, a bogarak s a madarak nyelvét. Már pedig régi igazság az, hogy aki megérti a füvek, a fák, a virágok, a bogarak s a madarak szavát, az a széllel is tud beszélni.

Hát éppen erre vágyott Jankó, mert csak a szél segítségétől remélte a hazajutást. Egy napon aztán, amikor a szél a világ végéről a semmiségen keresztül átsurrant az aranyerdőbe, Jankó illedelmesen megbökte az ujjával a kalapját és ráköszöntött ilyen formán:

— Dícsértessék!

— Mindörökre! — felelte a szél meghökkenve;

mert emberi szót sohsem hallott még az arany-
erdőben.

— Én volnék az a porszem, — mondta a pásztorgyerek.

— Én volnék az a porszem... — kezdte magya-
rázni a pásztorgyerek, de nem juthatott az első sza-

vaknál tovább, mert a szél nagy örvendezéssel közbevágott:

— Tyhú, kedves fiam, de rég óta kereslek! Mert nagy kavarodás támadt ám a világban az eltűnése miatt. Tudod, a világ csősze, aki a Hargitán lakik, minden tízezer esztendőben meg szokta mérni a földet. Persze, mindjárt észrevette, hogy egy porszemmel könnyebb lett. Mert finom, nagyon finom fontja van. Egy csíkszeredai kovács csinálta neki. Na, szörnyű haragra lobbant a világ csősze. Megígérte, hogy szíjat hasít a hátunkból, ha a következő mérés-kor is hiányozni fog az a porszem. Hej, pedig nagyon közeledik ám az új mérés ideje. Tegnap is éjfélig tanácskoztam az esővel, a köddel, a harmattal meg a dérrel, de miként máskor, a sok beszédnek most is csak az lett a vége, hogy keresselek tovább az aranyerdőben. Most hát, kedves fiam, tudod, amit tudnod kell s bizony nagy jót teszel velünk, ha visszatérsz a világba.

— Szívesen visszatérnék, ha tudnék. De nem tudok. Ha porszem volnék, akkor a szárnyadra vehetnél, de úgy, ahogy most vagyok, nem vihetsz át a semmiségen, — mondotta szomorúan Jankó.

— Nem, nem, — bólintott rá fejével a szél — így, ahogy most vagy, még csak fölemelni sem tudnálak, annyira el vagyok gyöngülve. Hiába, nagyon megvisel az út a semmiségen keresztül.

— Akkor hát mit tegyünk, hogy visszatérhessek?

— Mit, mit! — pattogtatta a szót a szél, miköz-

ben teleszívta magát levegővel, hogy csak úgy pukadozott kétfelől a képe s aztán ráfújta az aranyerdőre, mert nem akarta, hogy a tündérek kihallgassák a beszélgetésüket.

— Nos, gondoltál valamit? — kérdezte a pásztorgyerek.

— Gondoltam is, nem is, — ümmögte a szél, mert még erősen dagadozott kétfelől a képe. Nagy holdvilágképe volt, akárcsak két jól felfújta disznóhólyag.

— Mondd hát, mit gondoltál? — sürgette a pásztorgyerek.

— Azt gondoltam, hogy ezek az aranyszöcskék könnyen áthúzhatnának a semmiségen a világ végére, ha lószórhamba fognád őket. Én majd hozok neked lószórt, mert azt talán még megbírják a szárnyaim a semmiségen keresztül.

— Ezt ugyan nem jól gondoltad, — felelte szomorúan a pásztorgyerek. — Itt az aranyerdőben a tündérek mind kedvesek és jók voltak hozzám és most én azzal háláljam meg a jóságukat, hogy ellopjam a tündérkirály aranyszöcskéit, amelyeknek őrzését rám bízta?! Nem, nem, ilyesféle dolgokat ne is beszélj nekem.

— Akkor hát — dünnyögte a szél — várnod kell, mert én most nem érek rá gondolkozni. Ma s holnap sok végeznivalóm van. Ma ugyanis még két tengeri vihart kell csinálnom, holnap pedig egy tücat esőzsákot kell varnom s néhány felhőszaka-

dást meg forgószél-tölcsért kell elintéznem. Valamennyi sürgős postamunka! De holnapután bizonyosan itt leszek az öcséimmal s akkor végére járunk a te dolgodnak is.

— Jól van, várlak, — válaszolta a pásztorgyerek.

— Addig is adj' Isten! — zizegte a szél alig hallhatóan, mert már rohant vissza a semmiségen keresztül a világba.

— Mindent hallottunk, — mondotta szelíd hangon a tündérr király és jobbját barátságosan Jankó felé nyujtotta, aki oly mélyen elgondolkozva nézett a szél után, hogy észre sem vette, amikor a tündérek körülfogták.

— Oh, miért akarsz elhagyni bennünket, amikor úgy szeretünk, mint az édes testvérünket?! — esengtek a tündérek megszorodott szívvel.

— Ott a világban nem találsz már semmit, ami neked kedves volt, itt pedig minden van, ami édes örömet ébreszthet szívedben — zengedezte ezüstcsengésű hangján egy aprócska tündér.

— Az aranyerdőben aranypatak, aranypatakban aranyhal, aranyágon aranymadár, aranymezőben aranypille! Jer, jer, úzzunk lepkét, járjunk táncot körben-körben, zengedezzünk, énekeljünk versenyt az énekes madárral! Jer! Jer! — csengtek-bongtak a tündérek a pásztorgyerek körül.

— Hallgassatok — szólalt meg újfent a tündérr király. — A honvágy erősebb, mint Tündérország örökéletet adó vize és minden egyéb szépsége.

Akármit csinálunk is, a szél előbb-utóbb mégis csak hazaviszi ezt a kedves fiút, mert neki ez a legfőbb vágya. Ha nem akarna menni, akkor könnyen megvédelmezhetnénk a szél minden fufangja ellenében. De menni akar, még pedig nagyon, égvé, áhítózza, epekedve! Igaz-e?

— Igaz — sóhajtott a pásztorgyerek.

— Akkor hát nem is álljuk el az utadat. Hűségese szolgálatodat pedig azzal jutalmazom meg, hogy Tündérország kiskapuját nyitva hagyom, ha éppen vissza akarnál térni. De jól vigyázz arra, amit most mondok. A szél vissza fog vinni oda, ahonnan elhozott. Annyit előre elárulhatok, hogy örömet nem fogsz találni a régi kedves helyen. Akkor majd eszedbe jut az aranyerdő és visszavágyóddol hozzánk. Vissza is jöhetsz ide, mert itt magadba szívta az örökéletet, ha a földön a kezdeddel semmit sem érintesz meg. De ahogy hozzányúlsz valamihez, abban a minutában elszáll belőled az örökélet vízének varázsa és utolér az idő, amelynek mulását eddig nem érezted! Most pedig mi elmegyünk s téged itt hagyunk, mert eltelt a két nap s már hallom is a szél jövését.

Úgy is volt. Alig hogy eltűntek a tündérek, a szél már átsurrant a semmisségen és újjongva sípolta a pásztorgyerek fülébe:

— Kedves fiam, minden rendben van! Itt hozom az öcsémet, a ködöt, aki láthatatlanná tesz s akkor aztán úgy elviszlek, mint a pinty!

A pásztorgyereknek nagyot dobbant a szíve a jó hír hallatára. Illedelmesen levette a kalapját, hogy megköszönje a szél szívességét, de erre már nem volt ideje, mert a köd halladéktalanul lecsapott rája és egy-kettőre körülfogta, betakarta, láthatatlanná tette, a szél pedig a hátára kapta és vitte, vitte hazafelé.

Merre mentek, merre nem, meddig mentek, meddig nem, azt a pásztorgyerek nem is sejthette, mert nemcsak ő volt láthatatlan, hanem a köd miatt az útjuk is. Egyszer aztán úgy érezte, mintha földet érintene a lába.

— Itthon volnánk! — sivította a szél nagy jókedvűen. — De éppen ideje is, mert ma telik le az újabb tízezer esztendő s bizony jól kikapnék a világ csőszétől, ha benned vissza nem hoztam volna a multkor még hiányzó porszemet. Na, Isten veled fiú, mert én sietek a Hargitára, hogy megjelentsem a dolgot a világ csőszének!

A szél utolsó szavára eloszlott a köd s a pásztorgyerek ott állott a gyimesi Nagyhegyen, ott is éppen az édesapja esztenája előtt. De azóta mintha minden megváltozott volna, csak éppen a hegy nem. Ahol akkor erdő volt, most sziklák meredeztek s ahol akkor legelő volt, most öreg erdő ringett-rengett. Aztán ni, az eszténa is háromszorta nagyobb és nem fenyőbornákból van a fala, hanem vörösszínű téglából.

Szegény pásztorgyerek úgy érezte, mintha egy

kissé összeszorulna a szíve. Félve, remegve közeledett a házhoz. De aztán mégis csak erőt vett magán és benyitott. Egy öreg havasi pásztorot talált a pitvarban. Illedelmesen megmondta neki, hogy az édesapját meg az édesanyját keresi.

Jankó csaknem kővé meredt, amikor az öreg havasi pásztor azt felelte neki, hogy még csak hírből sem ismeri a fiú szüleit, ámbátor nemcsak ő, hanem a dédöregapja is itt született, itt nőtt fel a gyimesi Nagyhegyen. Erre a pásztorgyerek szóról-szóra elbeszélte neki, hogy mi minden történt vele.

— Haj, haj, — sóhajtott fel az öreg havasi pásztor — most már kezd valami motoszkálni a kalapom alatt. A dédöregapám mesélte az öregapámnak, az öregapám továbbmondta az apámnak, az apám pedig nekem, hogy valamikor réges-régen, kétszer tízezer esztendővel ezelőtt, egy gonosz vasorrú bába ütött tanyát a Nagyhegy tetején és azt a pásztorgyereket, aki ott szokta legeltetni a báránnyait, elvarázsolta, mert a karikásostorával lecsapta a hollóját. A gyerek szülei, amikor a báránnyok a fiú nélkül érkeztek haza, mindjárt felszaladtak a hegy tetejére. Akkorra a vasorrú bába már kővé meredt, a gyerekeknek pedig nyoma sem volt. Nagy fájdalmukban mit tehettek egyebet, jajgattak, sírtak és folyt a könnyük, mint a zápor-eső. Úgy beszélte az öregapám az apámnak, az

pedig nekem, hogy többé nem is tértek vissza az esztenájukba. Ott maradtak a hegytetőn télben-nyárban s csak sírtak, sírtak és folyt a könnyük. A sok sós könny aztán lassacskán megkövesítette a ruhájukat. Ha fölmegy a Nagyhegy tetejére, a vasorrú bába kőalakja mellett két kisebb emberi formájú sziklában ráismerhetsz az elveszett gyermeküket sirató pásztorra és feleségére. Egymást szorosán átölelve tartják és most is sírnak. Mert a kettős szikla hasadékából gyenge kis forrás buzog elő, de csak úgy cseppenként.

Szegény Jankó éppen eleget hallott ahhoz, hogy ő is sírva fakadjon. Tüstént felrohant a Nagyhegy tetejére és jajgatva, sírva ráborult kedves szüleinek szikla-alakjára. És abban a pillanatban, ahogy megérintette a sziklát, nyomban elszállt belőle az örökélet varázsa, utolérte a kétszer tízezer esztendő és sziklává változott. A kettős szobor így lett hármasszoborrá. És azóta a forrás vize is erősebben buzog.

Aki pásztor vagy másféle ember odavetődik, hogy a forrás vizével megenyhítse szomját, tiszteltteljesen megemeli a kalapját és néhány szál virágot helyez a hármasszobor ölelő karjai közé. A vasorrú bába kőalakjára pedig nagyot üt a botjával. Na, a sok ütogetésnek meg is látszik ám a nyoma. A vén banya szoknyája, rokolyája csupa-adta lyuk már, a jobb karja pedig szinte tövig le-

kopott. Hanem az orra az megvan a régi nagyságban. Olyan rezes még most is, hogy napsütésben a szomszédos hegyekre is ellátszik a csillogása.

Ha arrafelé jártok, hát csak üssetek egy nagyot a vasorrú bábán, a kis pásztorgyerek kalapjához pedig tűzzetek friss virágot.

Szerzőnek kiadásunkban megjelent ifjúsági munkái:

**A GRÖNLANDI TITOK v. HÁJAS MUKI
MINT A „BALATON” KAPITÁNYA**

Regényes történet négy részben.

HÁJAS MUKI A LÁDÁBAN

Tengeri kalandok.

HÁJAS MUKI MINT ROBINSON CRUSOE

Mulatságos história. (Második kiadás.)

HÓHARMAT

Székelyföldi mesék és regék.

BUJDOSÓ KIRÁLY

Krónikás történetek.

G. Miklósy Ilona ifjúsági regényei:

ÁRVA RÓZSIKA

Egy szegény kis leány története.

HALÁSZÉK MARIKÁJA

Egy bátor kis leány története.

35

HÓHARMAT

— SZÉKELYFÖLDI MESÉK ÉS REGÉK —

ÍRTA: GOMBOS ALBIN

HARMINCNEGY KÉPPEL

KIADJA A KIRÁLYI MAGYAR EGYETEMI NYOMDA

ah
vo
vo
dö
na
ig
z
a
na
gy
a
og
re
ip
elő